

teatre

El zoo de vidre
dirigida per Boris
Rotenstein

LA GALERIA

música Xavier Baró • **llibres** Na desconeguda de Manuel Joan i Arinyó • **gastronomia** L'allioli de la Renaixença

La mecànica de l'aigua juga amb la memòria, amb el dolor per la pèrdua d'un mestre i d'un amic i també amb la potència de la literatura com a camí vital. Es tracta de la història ficcionada d'algú que ha de dir adéu a l'Argentina i arribar a un nou país on has d'aixecar, "sense fer-te trampes", el teu propi relat. Un llibre amb un curiós procés de confecció.

—Per què ha volgut escriure aquest llibre en català?

—No és que l'hagi volgut escriure en català sinó que el català se m'imposava com a llengua per escriure aquesta història. D'una banda, perquè és una història viscuda, i viscuda en català. I de l'altra, perquè considero que el català és la meua llengua literària. Des que vaig arribar aquí, fa 14 anys, lleigeixo molt més en català que en castellà. Malgrat que estava escrivint una novel·la abans que sí que era en castellà, en aquesta se m'imposava la llengua d'acollida.

—Com han anat els mecanismes que l'han portat a ficcionar una història amb molta base real?

—Jo vaig venir a viure aquí no per una crisi econòmica sinó que patia una crisi d'estima per la meua pàtria, de ganes de viure entre argentins. I sobretot, perquè no trobava els llibres del meu escriptor favorit, que viu a Barcelona [Rodrigo Fresán]. Va ser una tria personal, de seguir la literatura i no les regles del patriotisme. A partir d'aquell moment, la meua pàtria van ser els llibres que lleigeixo. És una història viscuda i personal, que sobretot narra el cop de la mort d'un ésser estimat, d'un mestre, d'un amic. Però a partir del moment que em tanco cinc anys a escriure una novel·la, qui la lleigeixi no lleigeix ni la vida de Silvana Vogt ni de la gent que hi ha amagada.

—Aquest mestre estimat és l'editor Isidor Cònsul...

—És un d'ells. En realitat, hi ha tres personatges barrejats. El que hi ha de l'Isidor en el llibre, a més, òbviament, de molta literatura, sobretot és el dolor

TON GASULL

Silvana Vogt

«Volia explicar una història més a la catalana que a l'argentina»

Silvana Vogt (Morteros, Argentina, 1969) va arribar a Catalunya fa 14 anys enduta per l'amor als llibres. I ara fa nou mesos que ha obert la seva llibreria, a Sant Just Desvern, Cal Llibreter. **La mecànica de l'aigua** és la seva primera novel·la, escrita en català.

Entrevista d'Anna Ballbona

La mecànica de l'aigua

SILVANA VOGT

Edicions de 1984, Barcelona, 2016
Novel·la, 188 pàgines

per la pèrdua, no ell com a persona.

—La metaliteratura que hi apareix és la seva part argentina?

—Una de les meves obsessions era com estructurar una novel·la, fer dues veus, com explicar una història d'alguna manera més a la catalana que no pas a l'argentina. Allà la vida és tan salvatge que necessitem moltes més metàfores, més exageració que la que crec que es fa servir aquí. Aquí es narra molt a partir d'explicar-se una vegada i una altra les mateixes històries per mantenir la cultura i la tradició.

—Quina ha estat, doncs, la principal dificultat?

—La novel·la l'escric en català però té un to, una manera de dir argentina. Em preocupava que el lector no arribés al joc que jo faig entre la meua manera de dir i de llegir i la manera que tenen aquí. Volia que el llibre tingués una musicalitat, que es pogués llegir com si fos una partitura.

—La qüestió musical es fa evident en molts moments...

—He trobat la música del llibre llegint *El mar* de Blai Bonet. Em sentia incapaç de fer sonar la llengua com jo volia fins que no vaig llegir tres pàgines d'*El mar* de Blai Bonet. I Eduard Màrquez és un dels meus escriptors de capçalera. O Lucia Pietrelli, que és aquesta noia italiana que escriu en català i que també fa sonar la llengua d'una altra manera... He llegit molta poesia d'aquí abans de posar-me amb *La mecànica de l'aigua*. Buscava una mena de carta d'amor a la literatura d'aquí. Em preocupava molt no trobar el ritme, la música. Blai Bonet em va donar la clau, que no vol dir que vulgui fer sonar la llengua com ell. Llegint-lo a ell i llegint poetes d'aquí vaig veure que sí que puc.